

בש"פ 3096/23 - רם טל-ציון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3096/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: רם טל-ציון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים ב-עמ"ת 18300-04-23 מיום 14.4.2023
שניתנה על ידי השופט ד' גדעוני

בשם המבקש: עו"ד יוסי נדב

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ד' גדעוני) ב-עמ"ת 18300-04-23 מיום 14.4.2023 בגדרו התקבל באופן חלקי ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופט ח' פס) מיום 13.4.2023 ב-מ"ת 16499-04-23.
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 8.4.2023 המבקש ערך תמונה המורכבת מתמונותיהם של אחים שנרצחו לאחרונה, והוסיף לתמונה זו את תמונות שני ילדיו הקטינים. לאחר מכן, העלה את התמונה הערוכה כסטטוס ביישומון "וואטסאפ". במעשיו אלו, המבקש איים על רשימת אנשי הקשר שלו ובאופן זה גם על גרושתו - המתלוננת.

3. בהליך מעצר הימים, בית משפט השלום הורה על שחרור המבקש לתנאים של מעצר בית מלא בפיקוח אשתו, איסור יצירת קשר עם גרושתו או כניסה לעיר בית שמש, בכפוף לערבויות והפקדות שנקבעו. לאחר שהוגש כתב האישום, בית משפט השלום קבע כי "קיים כרסום ממשי ביותר בראיות התביעה" מאחר שהמבקש הסביר כי כוונתו בפרסום הייתה לבטא את כאבו מכך שאינו רואה את ילדיו. בהתאם, בית משפט השלום ביטל את מעצר הבית, הורה כי המבקש ייכנס לעיר בית שמש רק לצרכי עבודתו, ואסר עליו ליצור קשר עם גרושתו בכל דרך שהיא.

4. בית המשפט המחוזי קיבל חלקית את ערעור המשיבה על תנאי מעצרו של המבקש. נקבע כי בשלב זה מתקיימת עילת מסוכנות, כנלמד מדו"ח עובדת סוציאלית המתייחס לרמת 'תוקפנות ואובססיות', וכן לנוכח יחס אובססיבי מצד המבקש כלפי גרושתו אשר בא לידי ביטוי, בין היתר, בתוכן הודעות ששלח לה מעת לעת.

אשר על כן, בית המשפט המחוזי הורה כי המבקש יהא נתון במעצר בית מלא בפיקוח אשתו; אישור יציאה לצרכי עבודה בין השעות 07:00-19:00 לביקור באתרי העבודה הנתונים לפיקוח החברה שבבעלותו, בליווי מפקח; איסור כניסה לאתר שבבית שמש; איסור יצירת קשר כלשהו עם גרושתו-המתלוננת, זולת העברת כספים מכוח הסכם מזונות; לצד ערבויות והפקדות שנקבעו בבית משפט השלום.

מכאן בקשת הרשות לערור שלפניי.

5. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי שגה כאשר הקשיח את תנאי מעצרו מטעמי מסוכנות, חרף העובדה כי נקבע שישנו כרסום ממשי בראיות לחובתו. נטען כי למבקש נגרם "עיוות דין חמור" כלשונו מאחר שעל תנאי חלופת המעצר להיגזר מעוצמת עילת המעצר ועוצמת הראיות הלכאוריות ואילו בעניינו נטען כי "הפרסום לא מגלה עבירה כלל" ולחלופין כי לכל הפחות ישנו כרסום בראיות התביעה נגדו.

6. דין הבקשה להידחות. הלכה היא, כי בקשת רשות לערור על החלטה בעניין מעצר תינתן בצמצום ובמקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או בהינתן נסיבות המעלות חשש ממשי כי נגרם בעניינו עיוות דין (בש"פ 7825/22 ZHANGJIAN נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (21.11.2022)). אין הבקשה שלפניי באה בגדרי מקרים חריגים אלו.

לאחר שהערכאות קמא בחנו את הראיות לכאורה לחובת המבקש, הן הורו על חלופת מעצר בעניינו לנוכח עוצמת הראיות וטיבן (בש"פ 6804/18 קדיס נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (17.10.2018)). בשקלול מסוכנותו ונסיבות האירועים המיוחדים לו, בית המשפט המחוזי קבע כי המבקש ישהה במעצר בית מלא תוך שיוכל לצאת לצורכי עבודה. לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, לא כל שכן באופן המצדיק התערבות במסגרת "גלגול שלישי".

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ט' באייר התשפ"ג (30.4.2023).

ש ו פ ט
